

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **B.S.,**

zastoupen daňovým poradcem JUDr. Stanislavem Lžičářem
se sídlem Holečkova 31, Praha 5

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j.: 8129317/19/2001-80543-109497,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j.: 8129317/19/2001-80543-109497 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

napadené rozhodnutí), kterým žalovaný (dále též *správce daně*) zamítl návrh žalobce na odklad daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů ze dne 16. 9. 2014, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812 (dále jen *exekuční příkaz*).

2. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že nesouhlasí s vyloučením možnosti podání opravného prostředku ve věci podané žádosti o odklad exekuce s odkazem na § 181 odst. 1 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012 ve věci č. j. 1 Afs 14/2012 – 24, kde se připouští možnost vyloučení podání opravného prostředku pouze v těch případech, kdy správce daně podané žádosti zcela a v plném rozsahu vyhoví.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl nezákonný postup žalovaného vylučujícího žalobce z řízení o věci samé, resp. neumožňujícího žalobci seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí, přednést k nim své stanovisko a případně i další návrhy.
4. Žalobce poukázal na to, že rozhodnutí ze dne 16. 9. 2014, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812 o nařízení exekuce neobsahuje údaj o nedoplatku na daních ve výši 2 375 377 Kč. Je pak dle jeho názoru otázkou, co vlastně žalovaný hodnotí, co posuzuje a co podrobuje exekuci. Exekučním titulem v tomto případě je výkaz nedoplatků, ke kterému žalobce doložil, že položky včleněné do tohoto exekučního titulu byly řádně a včas zaplacený. Exekuční příkaz neobsahuje odkaz na údaj o nedoplatku z roku 1994. Žalobce uvedl, že pokud žalovaný informoval žalobce o použití plateb z exekuce, použil je na platby daní, které byly včas a řádně zaplacený. Žalobce namítl, že žalovaný neevidoval nedoplatky za období od posledního čtvrtletí roku 1994 až do roku 2005 a potažmo do roku 2010. Žalovaný přiřazoval platby na dlužné daně v rozporu se zákonem a podmínkami přiřazení plateb daně, v důsledku toho nebyl schopen či ochotný uvést, jak a čím byly uhrazeny daně z přidané hodnoty za období od roku 1995 do roku 2005 a potažmo do roku 2010. Šlo o nedoplatky, které nebyly nikdy vymáhány, a tedy bylo na místě posouzení otázky prekluze. Období daně z příjmů za roky 2002 až 2006 správce daně vypustil ze svého přehledu a není jasné proč. Platby daní za období let 1995 až do roku 2005 žalovaný použil způsobem, který není jasný a žalovaný ani informaci o použití těchto plateb nepředložil. Žalobce napadal především závěry žalovaného ve Sdělení k žádosti vedené pod č. j. 7266169/19/2001-80543-109494 ze dne 30. 8. 2019 (dále též *Sdělení k žádosti ze dne 30. 8. 2019*) a poukazoval na to, že správce daně se ani jednou v tomto vyjádření srozumitelně nevyjádřil k tomu, kdy podle jeho názoru a zda vůbec byl původní nedoplatek na dani z roku 1994 uhrazen. V zásadě lze tento žalobní bod shrnout tak, že podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno, aniž by žalovaný řádně a přezkoumatelně zhodnotil zánik práva (prekluzi) k exekučnímu postižení dávek žalobce.
5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že předmětný exekuční příkaz byl vydán na nedoplatky na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2007 až 1. čtvrtletí 2012, 4. čtvrtletí 2013 až 2. čtvrtletí 2014, na nedoplatky na úrocích z prodlení na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2006 až 1. čtvrtletí 2012, 4. čtvrtletí 2013 až 2. čtvrtletí 2014, na nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období 2013 a nedoplatky na úrocích z prodlení na DPFO za zdaňovací období 2009 až 2013. Tyto nedoplatky byly splatné od 25. 10. 2007 do 25. 7. 2014. Dále žalovaný zopakoval ve vyjádření jednotlivé položky exekučního příkazu s datem splatnosti a s uvedením čísla jednatého platebního výměru, kterým byly daně či úrok vyměřeny.

6. K důvodům možného odložení daňové exekuce uvedeným v § 181 odst. 1 daňového řádu žalovaný uvedl, že vyloučil důvody týkající se mobiliární exekuce a posečkání úhrady daně, neboť taková řízení neprobíhala. Zabýval se však tvrzením žalobce vztahujícím se k tvrzeným platbám a zjišťoval, jak byly označené platby použity a zda v této souvislosti existují daňové nedoplatky uvedené v exekučním příkaze. K žádostem žalobce vyhotovil sdělení ze dne 16. 8. 2019, č. j. 6622145/19/2001-80543-109497 (týká se žádosti žalobce doručené dne 21. 2. 2019 a doplněné podáním doručeným dne 4. 3. 2019) a ze dne 30. 8. 2019, č. j. 7266169/19/2001-80543-109497 (týká se žádosti o informace doručené dne 15. 4. 2019). Z těchto sdělení nevyplývá neexistence nedoplateků uvedených v exekučním příkaze na mzdu nebo z jiných příjmů ze dne 16. 9. 2014, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812.
7. Žalovaný dále uvedl, že s účinností od 1. 1. 2014 se změnilo znění § 181 odst. 3 daňového řádu. Od 1. 1. 2014 platí, že rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 – 24 nemůže dopadat na zamítavé rozhodnutí o návrhu na odklad daňové exekuce vydané 23. 10. 2019, tj. v době jiné právní úpravy. Pokud jde o odvolání ze dne 21. 11. 2019 proti napadenému rozhodnutí, pak toto podání bylo v souladu s § 70 daňového řádu podle obsahu posouzeno jako námitka proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce ze dne 23. 10. 2019 a jako námitka proti sdělení k žádosti ze dne 30. 8. 2019. Námitka proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce byla rozhodnutím o námitce č. j. 1060849/20/2000-11452-105418 ze dne 14. 2. 2020 zamítnuta. Námitka ze dne 21. 11. 2019 proti sdělení k žádosti ze dne 30. 8. 2019 byla předmětem samostatného daňového řízení s tím, že dne 6. 2. 2020 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. 833662/20/2001-80543-109497, kterým zastavil řízení ve věci této námitky ze dne 21. 11. 2019 proti sdělení k žádosti ze dne 30. 8. 2019.
8. K postupu před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval žádostmi žalobce týkajícími se plateb a k těmto žádostem (a platbám) se vyjádřil ve sděleních ze dne 28. 2. 2019, č. j. 1521504/19/2001-80543-109497, ze dne 16. 8. 2019, č. j. 6922145/19/2001-80543-109497 a ze dne 30. 8. 2019, č. j. 7266169/19/2001-80543-109497, které byly zástupci žalobce řádně doručeny. Z těchto sdělení nevyplývá neexistence nedoplateků uvedených v předmětném exekučním příkaze. Žalovaný na tato svá vyjádření odkázal, rovněž odkázal na rozhodnutí o námitce ze dne 14. 2. 2020, č. j. 1060849/20/2000-11452-105418.
9. V replice ze dne 7. 5. 2020 žalobce uvedl další platby za různá zdaňovací období s tím, že jeho požadavek na přešetření otázky možného zániku práva spojeného s vymáháním daňových nedoplateků je požadavkem legitimním a lze jej uplatnit ve kterékoliv fázi daňového řízení.
10. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti.
11. Finančním úřadem pro Ústecký kraj, Územním pracovištěm v Teplicích byl ke dni 15. 9. 2014 sestaven výkaz nedoplateků, ve kterém jsou zahrnuty nedoplatky na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů fyzických osob podávajících přiznání a úroky související s uvedenými nedoplatkami. Na základě tohoto výkazu nedoplateků vydal shora uvedený finanční úřad dne 16. 9. 2014 exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812, kterým nařídil exekuci srážkami z jiných příjmů k vymožení nedoplatku v celkové výši 2 177 241, 12 Kč (nedoplatek - 1 520 423, úrok

z prodlení – 614 128,12, exekuční náklady – 42 690) jakož i úroku z prodlení z částky 740 505 Kč. Námitky proti tomuto exekučnímu příkazu byly zamítnuty rozhodnutím Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Teplicích ze dne 31. 10. 2014, č.j. : 2141272/14/2514-25200-505812.

12. Dne 21. 2. 2019 byl správci daně doručen návrh na odklad daňové exekuce. Žalobce v něm navrhl, aby správce daně vydal podle § 181 daňového řádu rozhodnutí o odložení exekuce vedené na základě rozhodnutí správce daně ze dne 16. 9. 2014, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812, a to do doby, než budou přezkoumatelným a jednoznačným způsobem identifikovány platby daně (daní) daňového subjektu vykázané jako nedoplatky ve výkazu nedoplatků ze dne 15. 9. 2014, č. j. 1969876/14/2514-25200-505812, a to včetně jejich případných přesunů a použití podle platného daňového řádu, případně dříve platného zákona o správě daní a poplatků. Toto podání žalovaný podle § 70 daňového řádu podle obsahu posoudil jako návrh na odklad exekuce a jako žádost o sdělení, jak bylo naloženo s platbami daní.
13. Dne 23. 10. 2019 žalovaný rozhodl o návrhu na odklad daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů č. j. 1969875/14/2514-25200-505812 ze dne 16. 9. 2014 tak, že návrh na odklad daňové exekuce se zamítá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že k vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 2.134.551,12 Kč vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Teplicích exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů č. j. 1969875/14/2514-25200-505812 ze dne 16. 9. 2014 (dále jen exekuční příkaz). Exekučním titulem byl podle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu vykonatelný výkaz nedoplatků č. j. 1969876/14/2514-25200-505812 sestavený ke dni 15. 9. 2014. Uvedený daňový nedoplatek byl podle § 183 odst. 1 a 3 daňového řádu zvýšen o exekuční náklady ve výši 42.690 Kč. Návrh na odklad exekuce správce daně rozhodnutím ze dne 22. 3. 2019, č. j. 2240947/19/2001-80543-109497, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal podání, které správce podle obsahu posoudil jako námitku proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce a jako žádost o informace. Správce daně námitce proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce vyhověl a rozhodnutí ze dne 22. 3. 2019, č. j. 2240947/19/2001-80543-109497, zrušil rozhodnutím o námitce ze dne 17. 7. 2019, č. j. 6112822/19/2001-80543-103446.
14. Poté správce daně rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019, č.j. : 8129317/19/2001-80543-109497, tak, že návrh na odklad daňové exekuce se zamítá. Podle správce daně nebyly naplněny důvody pro odklad exekuce uvedené v § 181 odst. 1 daňového řádu. Správce daně uvedl, že se podrobně vyjádřil ke všem platbám daní žalobce ve svých sděleních ze dne 16. 8. 2019, č. j. 6922145/19/2001-80543-109497, a ze dne 30. 8. 2019, č. j. 7266169/19/2001-80543-109497. Z obou sdělení, jak ze dne 16. 8. 2019, tak ze dne 30. 8. 2019, nevyplývá neexistence nedoplatků uvedených v exekučním příkaze. Správce daně neshledal žádný důvod, pro který by měla být daňová exekuce nařízená exekučním příkazem odložena. Nezákonnost exekučního titulu v dosavadním průběhu řízení prokázána nebyla, a co se týká jednotlivých předmětných nedoplatků, nebyla prokázána jejich neexistence.
15. Proti napadenému rozhodnutí podal žalovaný námitky, které byly totožné s uplatněnými žalobními body. O námitkách žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 1060849/20/2000-11452-105418 tak, že námitky proti napadenému rozhodnutí zamítl.

16. Obsah správního spisu tvoří i shora zmiňovaná sdělení správce daně ohledně plateb daní a jejich využití k úhradě dříve vzniklých nedoplatků. Ve sdělení ze dne 16. 8. 2019 jsou konkrétně uvedeny platby na daň z přidané hodnoty připsané na daňový účet žalobce v období 2009, 2011 až 2019 a u každé je uvedeno s odkazem na § 59 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní a poplatků) či na § 152 odst. 1 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád), jakým způsobem byly použity na úhradu dříve vzniklých nedoplatků, včetně údajů o počátku běhu lhůty pro placení daní a konce této lhůty. Stejně byly vypořádány správcem daně platby na daň z příjmů fyzických osob připsané na osobní daňový účet žalobce v době v letech 2007, 2008, 2010, 2011, 2012 a 2014. Dále jsou ve sdělení uvedeny informace, jakým způsobem byly použity platby připsané na exekuční účet vedený správcem daně, vymožené na základě exekučního příkazu ze dne 25. 10. 2016. Ve sdělení ze dne 30. 8. 2019 pak Finanční úřad pro hl. m. Prahu informace obsažené ve sdělení ze dne 16. 8. 2019 doplnil o své stanovisko k namítanému promlčení a prekluzi práva daňové nedoplatky vybrat a vymáhat a dále se zabýval konkrétními daňovými povinnostmi z tohoto hlediska.
17. Při jednání zástupce žalobce s odkazem na žalobu a její doplnění zdůraznil, že podaným návrhem na odklad daňové exekuce chtěl docílit toho, aby bylo prošetřeno, na jaké nedoplatky daní a jejich příslušenství byly použity platby daní učiněné žalobcem od roku 1994. V tomto roce sice vznikl nedoplatek na dani z přidané hodnoty, ale poté již žalobce vždy řádně platil jak daň z přidané hodnoty tak daň z příjmů fyzických osob. Správce daně dosud nikdy nepředložil žalobci úplný přehled o tom, jak která konkrétní platba žalobcem uhrazená byla použita. Žalobce má za to, že takového prověření je třeba, aby mohlo být postaveno najisto, že platba daně provedená žalobcem v řádné výši a lhůtě nebyla správcem daně použita na úhradu nedoplatku, u kterého již došlo k prekluzi práva daň vybrat a vymáhat. Pouze takovým postupem by mohlo být zjištěno, zda nedoplatky uvedené ve výkazu nedoplatků ze dne 15. 9. 2014 do něj byly zahrnuty oprávněně. Správce daně je povinen k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, měl by tedy existovat přehled, jak bylo od roku 1994 s platbami od žalobce nakládáno. S takovým postupem žalobce seznámen nebyl. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
18. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
19. Městský soud v Praze se nejdříve zabýval otázkou, zda lze žalobu věcně projednat. Podrobit soudnímu přezkumu ve správním soudnictví lze pouze taková rozhodnutí, proti nimž již ve správním řízení nelze podat řádný opravný prostředek. To vyplývá z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s), podle něhož nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí námitky, o nichž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 1060849/20/2000-11452-105418, tak, že námitky proti napadenému rozhodnutí zamítl. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53 dospěl k závěru, že námitka podaná dle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat. Uvedl, že pojem „*řádného opravného*

prostředku v řízení před správním orgánem“ ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., připouští-li jej „zvláštní zákon“, musí být u řízení podle daňového řádu vykládán v logice zvolené daňovým řádem. Právě on totiž je oním „zvláštním zákonem“. Výčet v § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu je výčtem taxativním; námitky podle § 159 daňového řádu do něho zjevně nespádají. Soud se dále zabýval tím, zda rozhodnutí o návrhu na odložení daňové exekuce je rozhodnutím přípustným z hlediska dopadu do práv a povinností žalobce a dospěl k závěru, že i tato podmínka je naplněna. Byť se v tomto přezkumném řízení soud nemůže zabývat zákonností samotné exekuce, je na místě v rámci žalobních bodů prověřit, zda byl správcem daně dodržen postup vyplývající ze zákona. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť splňuje jak formální, tak i materiální podmínku rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

20. Městský soud v Praze zjišťoval z vlastní úřední činnosti, zda žalobce nenapadl i rozhodnutí ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 1060849/20/2000-11452-105418 (viz bod 11 tohoto rozsudku), kdy žalovaný rozhodl o námitkách proti napadenému rozhodnutí tak, že tyto námitky zamítl. Žalobce však rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 1060849/20/2000-11452-105418 žalobou nenapadl. Posouzení situace je rovněž odlišné od usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, č. j. 3 Af 26/2019 – 46, kdy soud žalobu žalobce v obdobné věci odmítl, neboť napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2019, č. j. 2240947/19/2001-80543-109497 (rovněž rozhodnutí o návrhu na odklad daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů ze dne 16. 9. 2014, č. j. 1969875/14/2514-25200-505812) žalovaný v tomto případě rozhodnutím ze dne 17. 7. 2019, č. j. 6112822/19/2001-80543-103446 zrušil a napadené rozhodnutí, které měl k návrhu žalobce soud přezkoumávat neexistovalo. Usnesením ze dne 12. 9. 2019, č. j. 3 Af 26/2019 – 46 Městský soud v Praze žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť nebyly splněny jiné podmínky řízení a protože tento nedostatek byl neodstranitelný, napadené rozhodnutí bylo zrušeno.
21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Podle § 181 odst. 3 daňového řádu *rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli.“*
23. Podle § 181 odst. 4 daňového řádu: *„Proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky.“*
24. Žalobce namítl, že nesouhlasí s vyloučením možnosti podání opravného prostředku ve věci podané žádosti o odklad exekuce s odkazem na § 181 odst. 1 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012-24, dle názoru soudu však označené rozhodnutí na danou věc nedopadá. Podstatou uvedeného rozhodnutí je závěr, že možnost podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o zastavení exekuce podle § 181 odst. 4 daňového řádu je daňovému dlužníku odňata pouze v případě pozitivního rozhodnutí o zastavení daňové exekuce. Rozhodnutí,

jímž správce daně zamítne žádost daňového dlužníka na zastavení exekuce z důvodu promlčení, resp. prekluze práva vymáhat daňový nedoplatek, není rozhodnutím ve smyslu § 181 odst. 3 daňového řádu, a proto je proti němu odvolání přípustné (§ 109 odst. 1 daňového řádu).

25. Nelze nepřihlídnout k tomu, že se jednalo o jiný institut (zastavení exekuce) a že závěry Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí vycházely ze znění § 181 odst. 3 daňového řádu a úpravě doručování rozhodnutí v exekučních věcech účinného do 31. 12. 2013. Od 1. 1. 2014 vstoupila v platnost novela daňového řádu, která toto ustanovení změnila tak, že nově znělo: Rozhodnutí o odložení, jakož i o pokračování v odložené daňové exekuci, nebo rozhodnutí o zastavení daňové exekuce se doručuje všem příjemcům exekučního příkazu. Jde-li o částečné zastavení daňové exekuce, doručuje se rozhodnutí pouze dlužníkovi a plátcí mzdy, poskytovateli platebních služeb nebo jinému poddlužníkovi (dále jen „poddlužník“), kterého se částečné zastavení týká. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení daňové exekuce se doručuje pouze navrhovateli. Citované ustanovení bylo doplněno výslovně o rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení nebo zastavení exekuce. Na toto ustanovení navazuje § 181 odst. 4 daňového řádu, podle kterého proti rozhodnutím podle odstavce 3 nelze uplatnit opravné prostředky. Z uvedených zákonných ustanovení i z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá provázanost § 181 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu. Zákonná úprava § 181 odst. 4 daňového řádu vylučuje podání odvolání u rozhodnutí uvedených v § 181 odst. 3 daňového řádu. Novelou zákona tak byla odstraněna pochybnost, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012-24. Tam uvedené závěry nejsou na věc dále použitelné, a to ani analogicky na případy rozhodnutí o odložení daňové exekuce. Proti jakémukoli rozhodnutí o odložení daňové exekuce není podle § 181 odst. 4 daňového řádu možné uplatnit řádné opravné prostředky, kterými jsou podle § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu odvolání a rozklad. Námitka obsažená v prvním žalobním bodu je nedůvodná.
26. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl nezákonný postup žalovaného správce daně vylučujícího žalobce z řízení o věci samé, resp. neumožňující žalobci před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady rozhodnutí, přednést k nim své stanovisko a případně i další návrhy.
27. Pokud jde o namítané porušení procesních práv žalobce, neumožnění mu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, pak lze uvést, že žalobce měl možnost nahlížet do spisu podle § 66 daňového řádu. Tuto možnost nevyužil a ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný žalobci právo na nahlížení do spisu odepřel. Žalobce (resp. jeho zástupce) rovněž před vydáním napadeného rozhodnutí obdržel sdělení správce daně ze dne 16. 8. 2019, č. j. 6922145/19/2001-80543-109497 a ze dne 30. 8. 2019, č. j. 7266169/19/2001-80543-109497, byl tedy s podklady pro rozhodnutí seznámen. K žádnému zásahu do žalobcových procesních práv nedošlo. Námitka obsažená ve druhém žalobním bodu je nedůvodná.
28. Žalobce zejména namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by žalovaný řádně a přezkoumatelně zhodnotil jeho tvrzení, že nedoplatky uvedené v exekučním příkazu neodpovídají platbám uhrazeným žalobcem., dle žalobce tyto nedoplatky nemohly vzniknout, neboť zde uvedené daně řádně platil. Žalovaný se dále nezabýval přezkoumatelným způsobem tím, zda nedošlo k prekluzi daň vymáhat, pokud se jedná o nedoplatek na dani z přidané hodnoty za rok 1994.

29. Při hodnocení této námitky je třeba vyjít z ustanovení § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ve kterém je stanoveno, že exekučním titulem je výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní. Jestliže žalobce nesouhlasil s obsahem sestaveného výkazu nedoplatků a zpochybňoval tak exekuční titul, měl možnost se proti obsahu exekučního příkazu bránit jednak podáním námitek, což učinil. Tyto však nebyly shledány jako důvodné, a proto byly rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č. j.: 2141272/14/2514-25200-505812 zamítnuty. Žalobce se mohl také obrátit žalobou na soud rozhodující ve správním soudnictví a namítat nezákonnost vydaného exekučního příkazu. To však neučinil. Za této situace pak nemůže požadovat, aby při přezkoumání rozhodnutí o návrhu na odklad daňové exekuce byly řešeny jeho námitky proti jednotlivým údajům zapsaným ve výkazu nedoplatků. Předmětem tohoto řízení je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce, tedy přezkoumání toho, zda žalovaný v souladu se zákonem zhodnotil existenci důvodů pro případné vyhovění návrhu.
30. Podle § 181 odst. 1 daňového řádu správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pominou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.
31. Žalovaný se před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval žádostmi žalobce, které se týkaly konkrétně označených plateb a k těmto žádostem (a platbám) se vyjádřil ve sděleních ze dne 16. 8. 2019, č. j. 6922145/19/2001-80543-109497 a ze dne 30. 8. 2019, č. j. 7266169/19/2001-80543-109497, které byly zástupci žalobce řádně doručeny. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 3 přímo odkázal na Sdělení k žádosti ze dne 16. 8. 2019 a ze dne 30. 8. 2019. Ve sděleních se správce daně zabýval problematikou promlčení a prekluze daň vybrat a vymáhat, upozornil na to, že u daňových povinností, na které směřovaly platby provedené do 31. 12. 2010, daňový subjekt v době, kdy tak mohl činit, tj. v době platnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném do 31. 12. 2010 (dále jen ZSDP), jejich promlčení nikdy nenamítal. Obsahem sdělení k pak byly i konkrétní informace, jak bylo naloženo s platbami daní evidovanými u správce daně. Byly označeny konkrétní úkony, které v jednotlivých případech běh lhůty pro placení daně ovlivnily. K nedoplatkům z let 1995 až 2005 uvedl, že se nelze bez přesné specifikace daňových povinností z těchto let (tj. především výše daňové povinnosti, zdaňovací období, kdy bylo podáno daňové přiznání, za které zdaňovací období; popř. pod jakým číslem jednacím a kdy byly doručeny platební nebo dodatečné platební výměry) a doložení tvrzeného (tj. např. daňová přiznání, platební nebo dodatečné platební výměry), k danému vyjadřovat.
32. Z uvedených sdělení vyplývá, že žalovaný další žádné šetření o skutečnostech rozhodných pro zastavení daňové exekuce neprováděl a provádět nehodlal, neboť důvody pro zastavení daňové exekuce z úřední povinnosti neshledal. Zde považuje soud za vhodné poukázat na to, že žalobce sám návrh na zastavení daňové exekuce z důvodu, že zaniklo právo vymáhat nedoplatek, nepodal. Důvod pro odklad daňové exekuce spočívající ve skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, tak nebyl dán. Pokud se jedná o další důvody vyplývající z § 181 odst. 1 daňového řádu, ty v daném případě nejsou na místě a žalobce se jich ani nedovolával. Soud má za to, že žádost žalobce byla posouzena žalovaným

v potřebném rozsahu. Vzhledem k tomu, že pro vydání exekučního příkazu byl dán exekuční titul a žalobce neprokázal, že nedoplatky uvedené ve výkazu nedoplatků byly ve skutečnosti zaplacený, a nebyla zjištěna prekluze práva tyto konkrétní nedoplatky vymáhat, jeví se zamítnutí návrhu žalobce jako učiněné v souladu s citovaným ustanovením § 181 odst. 1 daňového řádu. Pokud zástupce žalobce při jednání zdůrazňoval potřebu prověřit nakládání s jednotlivými platbami daní žalobce již od roku 1994 s tím, že je třeba zjistit, zda platby na splatné daně nebyly využity na úhradu nedoplatků daní dříve splatných, u nichž však již bylo právo daň vybrat a vymáhat prekludováno, k tomu je třeba uvést, že se jedná již o věcné posuzování předmětného výkazu nedoplatků, na jehož základě byl vydán exekuční příkaz. Pro věcné posuzování správnosti výkazu nedoplatků však v tomto řízení není dán prostor. Věc byla správcem daně prošetřena, aniž by on sám shledal důvody pro zastavení exekučního řízení z úřední povinnosti. Jestliže důvod pro zastavení exekučního řízení nebyl shledán a toto stanovisko správce daně odůvodnil, je zřejmé, že žádné šetření již neprobíhá, proto nezbylo správci daně než návrh žalobce zamítnout. Právo žalobce na projednání jeho návrhu na odložení daňové exekuce bylo ze strany správce daně respektováno a důvody zamítnutí mu byly po provedeném šetření sděleny.

33. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. září 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.